ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ταραγμένοι ως είμαστε

Όταν ολοκληρώνεις τα γυρίσματα για μια ταινία, πάντα ξεχνούν να σου καλέσουν ταξί. Όταν αρχίζεις το γύρισμα μιας ταινίας, όλα λειτουργούν στην εντέλεια –ταξί, δωμάτια ξενοδοχείων, ημερήσια αποζημίωση– αλλά μόλις τελειώσουν τα γυρίσματα, δεν δίνουν δεκάρα για σένα. Επέστρεψα σπίτι αργά το απόγευμα την πρώτη Κυριακή του Σεπτέμβρη. Οι πρόβες για τον *Ερρίκο Δ΄* θα ξεκινούσαν την επομένη. Μάλλον θα έπρεπε να πω ότι επέστρεψα στη Νέα Υόρκη. Δεν πήγα σπίτι. Βρήκα ταξί έξω από τον χώρο των αφίξεων των διεθνών πτήσεων στο αεροδρόμιο JFK και είπα στον οδηγό να με πάει στο ξενοδοχείο Mercury.

Ο οδηγός με κοίταξε από τον μεσαίο καθρέφτη.

«Μήπως είσαι ο Γουίλιαμ Χάρντινγκ;» με ρώτησε, με ανεπαίσθητη ινδική προφορά.

«Ναι», του απάντησα.

«Αυτά που λένε για σένα και τη γυναίκα σου είναι αλήθεια;»

Έλειπα σε ταξίδι στο Κέιπ Τάουν, στη Νότια Αφρική, και δεν είχα συνειδητοποιήσει τον σαματά που είχε ξεσπάσει στα ΜΜΕ γύρω από τη ζωή μου, η οποία κατέρρεε.

Ο οδηγός εξέλαβε τη σιωπή μου σαν παραδοχή της ενοχής μου.

«Άνθρωποι σαν και του λόγου σου με κάνουν και φουντώνω». Μιλούσε στον καθρέφτη. «Έχετε τα πάντα, αλλά… ούτε αυτά είναι αρκετά. Είσαι άπληστος, φιλαράκο μου, κάνω λάθος; Η απληστία σε κάνει ό,τι θέλει, ε;»

Μπήκαμε στην εθνική.

«Δεν με ξέρεις», είπα χαμηλόφωνα.

«*Παρντόν;*» είπε δυνατά.

«Δεν με ξέρεις», είπα ξανά, αυτή τη φορά πιο δυνατά.

«Α, σε ξέρω. Μου άρεσαν πολύ οι ταινίες σου».

Μπορούσα να διακρίνω τα καστανά του μάτια να αφήνουν τον δρόμο και να σκανάρουν το πρόσωπο και τα ρούχα μου.

«Είμαι μεγάλος λάτρης του σινεμά. Νόμιζα πως ήσουν διαφορετικός από τους άλλους ψεύτικους σταρ. Μου άρεσε εκείνη η φουτουριστική ταινία – ξέρεις, με τη μουσική. Αχ… τι υπέροχη μουσική. Και εκείνη που έκανες με τη νεαρή Ρωσίδα, πολύ αισθησιακή ταινία, αλλά καλή, έξυπνη. Μου άρεσε πολύ. Άτομα σαν κι εσένα είναι κακομαθημένα, οπότε δυσκολεύεστε να ζήσετε μια ζωή που να έχει νόημα. Πληρώνεστε για να κάνετε αυτό που αγαπάτε. Και πληρώνεστε καλά γι' αυτό. Παίρνετε βραβεία. Νομίζεις πως έχω βραβεία σπίτι μου; Νομίζεις πως δεν έχω επειδή είμαι ανάξιος;»

«Τα μάτια στον δρόμο, φιλαράκο», του είπα.

«Θυμήσου το αυτό την επόμενη φορά που θα αρχίσεις να παραπονιέσαι», συνέχισε ο οδηγός μου. «*Κανείς δεν θέλει να σε ακούσει!* Έχω μία κόρη δεκαεφτά χρονών, η οποία μου κάνει τη ζωή κόλαση. Δεν υπάρχει μέρα που να μην έχω κάποιον λογαριασμό να πληρώσω. Κάνω δυο δουλειές και, αν νομίζεις πως θα κάθομαι να σε ακούω να παραπονιέσαι, ε, τότε βρήκες τον λάθος οδηγό. Μ' ακούς; Δεν θα χύσω ούτε ένα δάκρυ για σένα, φίλε μου».

Γύρισα την πρώτη ταινία μου στα δεκαοκτώ και πλέον, στα

τριάντα δύο, έχω περάσει ολόκληρη την ενήλικη ζωή μου όντας διάσημος. Επομένως, έχω μεγάλη εμπειρία από απλό κόσμο που με αναγνωρίζει. Συνήθως είμαι καλός στο να τους αγνοώ. Οι δυνάμεις της άρνησής μου είναι ανίκητες. Έτσι πρέπει να είναι. Αν κάποιος σου έλεγε πως, όπου κι αν πάει, ακούει διάφορους να ψιθυρίζουν το όνομά του πίσω από την πλάτη του, μαζί με λεπτομέρειες για την προσωπική του ζωή και τους πρώην συντρόφους του, μάλλον θα τον θεωρούσες παρανοϊκό και σχιζοφρενή. Αλλά αυτή είναι η πραγματικότητά μου.

«Γιατί δεν εκτιμάμε την καλοσύνη, την τιμιότητα, την ουσία; Γιατί δεν το κάνουμε;» αναρωτήθηκε ο οδηγός. «Γιατί δεν βρίσκουμε κάποιο άτομο που δεν είναι εγωιστής, ψεύτικος και κενός, να το βάλουμε στο εξώφυλλο του *People* και το περιοδικό να πουλήσει είκοσι εκατομμύρια αντίτυπα; Θα μπορούσε το όνομα ενός ταπεινού ανθρώπου να βγάλει είκοσι εκατομμύρια αποτελέσματα, εάν κάποιος τον αναζητούσε στο Google; Γιατί δεν έχουμε βραβεύσεις ενηλίκων που να μιλούν για θέματα που απασχολούν τους ενηλίκους; Όπως το γιατί γεννιόμαστε; Φυσικά, δεν φταις εσύ γι' αυτό», με διαβεβαίωσε. «Εάν με καλούσαν στο *Entertainment Tonight*, θα ήμουν το ίδιο μαλάκας μ' εσένα; Αυτή είναι η ερώτηση του ενός εκατομμυρίου».

«Δεν ξέρω», είπα.

Δεν ήθελα να πάω σπίτι. Εάν δεν ήταν τα παιδιά μου στη μέση, δεν θα επέστρεφα στην πόλη αυτή για τα επόμενα είκοσι ή τριάντα χρόνια. Η επιστροφή μου στη Νέα Υόρκη φάνταζε, στο μυαλό μου, σαν να έβαζα το κεφάλι μου στην καλοδεμένη θηλιά μιας αγχόνης.

Ο οδηγός με πήγε στη συμβολή της Τριακοστής Δεύτερης Οδού με την Πρώτη Λεωφόρο. Απήγγειλε αποσπάσματα από το Μπαγκαβάτ Γκίτα, μου μίλησε για τον Ιλάι Μάνινγκ και τους Νιου Γιορκ Τζάιαντς και μου είπε ότι το σεξ δεν ήταν τόσο ση-

μαντικό. Τα τελευταία δεκαοκτώ χρόνια, ο ίδιος παρέμενε πιστός στη σύζυγό του, που ήταν λεσβία.

Δεν είπα τίποτα. Απλώς τον κοίταζα στα μάτια μέσα από τον καθρέφτη και κουνούσα το κεφάλι.

«Εάν η γυναίκα σου σε παρατήσει, δεν πειράζει», είπε με ύφος δασκαλίστικο. «Παραβίασες έναν ιερό δεσμό, το μυστήριο του γάμου, και πρέπει να σεβαστείς την απόφασή της, φίλε μου. Πρέπει να σεβόμαστε ο ένας την ελευθερία του άλλου, και όλοι το πιστεύουν αυτό ώσπου αυτή η ελευθερία μάς προξενεί πόνο. Έπειτα, όταν κάποιος μας πληγώσει, μισούμε την ελευθερία μας, λέμε πως οι πρώην μας είναι τρελοί, ή για δέσιμο, ή πως "έχουν θέματα". Δεν είναι τρελοί. Δεν "έχουν θέματα". Απλώς έχουν ελεύθερη βούληση». Γέλασε και σταμάτησε έξω από το ξενοδοχείο Mercury, ένα παλιό κτίριο που κάλυπτε μισό οικοδομικό τετράγωνο. Ένα υποβλητικό, γοτθικό κατασκεύασμα, ένα μέρος που μπορεί να σε τρελάνει και να σε ωθήσει στην αυτοκτονία. Πολλοί το έχουν κάνει. Από τότε που ήμουν παιδί, είχα εξιδανικεύσει το συγκεκριμένο ξενοδοχείο. Διάσημοι συγγραφείς, ποιητές, μουσικοί και ζωγράφοι είχαν μείνει και είχαν εργαστεί εκεί. Κατασκευάστηκε λίγο μετά τον Εμφύλιο, και πλέον ήταν παραμελημένο και σε άθλια κατάσταση, γεμάτο τουρίστες από το Τόκιο και τη Γερμανία, καταφέρνοντας να παραμείνει ανοιχτό μόνο και μόνο χάρη στη φήμη του.

«Εάν σέβεσαι τη γυναίκα σου, θα την αφήσεις να ακολουθήσει τη δική της πορεία. Τη δεδομένη στιγμή, δεν είναι εκείνη που πρέπει να έχει την προσοχή σου. Έχεις παιδιά. Ο γιος σου σε χρειάζεται. Η κόρη σου σε χρειάζεται. Κάνε, σε παρακαλώ, ένα ντους για να μυρίζεις ωραία. Ντύνεσαι σαν άστεγος και βρομοκοπάς κάτουρο και τσιγαρίλα! Πήγαινε για αποτοξίνωση!»

«Κάνε μου τη χάρη», είπα και κούνησα το κεφάλι. «Ήταν πολύωρη πτήση».

Του έδωσα τα χρήματα μέσα από το αλεξίσφαιρο τζάμι.

«Κάτι ακόμα», συμπλήρωσε. «Θα μπορούσαμε να βγάλουμε μια φωτογραφία;»

ΠΕΡΑΣΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΘΥΡΕΣ του ξενοδοχείου και κατευθύνθηκα προς τον χώρο της υποδοχής. Η αίθουσα ήταν επενδυμένη με σκουρόχρωμο, σοκολατί ξύλο. Ο χώρος μύριζε σαν απαλά βρύα που αγκαλιάζουν κάποιο γέρικο δέντρο. Η οροφή ήταν διακοσμημένη με μια τοιχογραφία με χερουβείμ, τα οποία καβαλούσαν σύννεφα λες και ήταν άλογα. Μπορεί οι άγγελοι να ήταν φιλικοί, ωστόσο δεν ήταν ξεκάθαρο εάν υποδέχονταν τους ζωντανούς ή τους νεκρούς.

«Ουάου, για δες ποιος ήρθε, η Αυτού Εξοχότης της, η Έστερ Πριν*», είπε ο Μπαρτ Άσερ, ο ιδιοκτήτης. Παρόλο που ήταν πλέον εβδομήντα τεσσάρων ετών, εξακολουθούσε να εργάζεται στην υποδοχή. «Όταν διάβασα για την αφεντιά σου στην *Post* και είδα πως τα έκανες μαντάρα, ενθουσιάστηκα, σκέφτηκα ότι μάλλον θα σε δω».

«Έχεις δωμάτιο ελεύθερο;» τον ρώτησα.

«Το καλύτερο δωμάτιο στη Νέα Υόρκη», είπε με περηφάνια.

Ο ΜΠΑΡΤ ΜΕ ΣΥΝΟΔΕΥΣΕ στο δωμάτιο 714, το οποίο ήταν επιπλωμένο με ένα σαλόνι από την εποχή που πρόεδρος ήταν ο Αϊζενχάουερ. Ο χώρος ήταν σκοτεινός αλλά ζεστός και άνετος, με ψηλό ταβάνι και χοντρά ξύλινα γείσα. Ένα θαμπό κιτρινιάρικο φως έμπαινε από τα θολά τζάμια. Το δωμάτιο είχε κουζίνα, γρα-

* Η κεντρική ηρωίδα του μυθιστορήματος του Nathaniel Hawthorne *Το άλικο γράμμα.* (Σ.τ.Μ.)

φείο και δύο υπνοδωμάτια. Ένα για μένα και ένα για τα παιδιά μου.

«Πόσο;» ρωτάω.

«Πόσο καιρό θα μείνεις;»

«Πόσες πιθανότητες έδινε η *Post* να επιβιώσει ο γάμος μου;»

Έριξε μια ματιά στις βαλίτσες μου και παρατήρησε τα λούτρινα ζωάκια και τα βιβλιαράκια ζωγραφικής που είχα φέρει από την Αφρική. Σήκωσε το βλέμμα και μου χάρισε ένα θερμό χαμόγελο.

«Είμαι ρομαντική ψυχή. Θα σου παρέχω το δωμάτιο δωρεάν για έναν μήνα. Μέχρι να τα βρείτε πάλι».

«Και τι θα συμβεί αν δεν τα βρούμε;»

«Πρέπει να τα βρείτε», είπε λακωνικά.

ΠΡΑΞΗ Ι

Ξεσηκωτικό αλκοόλ στο αίμα μου

ΣΚΗΝΗ 1η

Η πρόβα για τον *Βασιλιά Ερρίκο Δ΄* του Σαίξπηρ άρχισε στις δέκα ακριβώς, το πρωί. Δεν είχα κοιμηθεί καθόλου και ο λαιμός μου έκαιγε από τον εμετό. Η πρώτη μου νύχτα στο Mercury δεν είχε πάει και πολύ καλά. Ανησυχούσα πως ο κόσμος θα μπορούσε να μυριστεί την οσμή του αλκοόλ να αναδύεται από τους πόρους μου, καθώς έβγαινα από το ασανσέρ και προχωρούσα προς την αίθουσα όπου θα γινόταν η πρόβα.

Μου αρέσουν τα παλιά θέατρα ή τα υπόγεια εκκλησιών που ζέχνουν ιδρώτα, μέρη όπου μπορείς να μυρίσεις την ιστορία στους τοίχους. Το συγκεκριμένο μέρος όμως ήταν αποστειρωμένο. Η αίθουσα για τις πρόβες, που καταλάμβανε το μισό του εικοστού έβδομου ορόφου ενός κτιρίου όπου στεγάζονταν γραφεία μεγαλοεταιρειών, είχε την έκταση γηπέδου του μπέιζμπολ. Οι τοίχοι στο βάθος ήταν όλο τζάμι, από το ταβάνι μέχρι το πάτωμα. Τα φώτα, οι μπάτσοι και το χάος της Τάιμς Σκουέαρ εισέβαλλαν σιωπηλά μέσα από το γυαλί. Δεν σε άφηναν να συγκεντρωθείς.

Νωρίτερα εκείνο το πρωί είχα πάει την κόρη μου στο σχολείο.

Σταματήσαμε έξω από το νηπιαγωγείο της στην Άπερ Ιστ Σάιντ. Με ρώτησε: «Μένεις σε ξενοδοχείο επειδή είναι πιο κοντά στην πρόβα;».

Την κοίταζα σιωπηλός, με ένα κεφάλι καζάνι από το μεθύσι.

«Δεν μπορώ να σκεφτώ άλλο λόγο», πρόσθεσε.

«Είναι ένας από τους λόγους, ξέρεις».

«Θα μένεις εκεί για πάντα;»

Την κοίταξα αμίλητος.

«Επειδή έλεγα», συνέχισε, «αν εσύ και η μαμά δεν θα μένετε πια μαζί, τότε ζήτω! Μπορώ να πάρω ένα σκυλάκι και δεν θα πειράζει τη μαμά που είναι αλλεργική».

«Το απόγευμα, αφού τελειώσεις από το σχολείο και εγώ από την πρόβα, θα πάμε να υιοθετήσουμε ένα σκυλάκι από τη φιλοζωική. Σύμφωνοι;»

«Εγώ όμως θα της δώσω όνομα».

Κατένευσα και δώσαμε τα χέρια.

Άκου εκεί να υποσχεθώ σε ένα παιδί να πάρουμε σκυλάκι. Τι αξιολύπητος που είμαι.

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ της πρόβας, τραπέζια σχημάτιζαν ένα μεγάλο τετράγωνο και γύρω από τις εξωτερικές πλευρές του είχαν τοποθετηθεί πτυσσόμενες καρέκλες. Στις πρόβες οποιουδήποτε θεατρικού έργου, η πρώτη μέρα είναι πάντοτε η ίδια: περιλαμβάνει μπέιγκελ, καφέ, πορτοκαλάδα, μολύβια, έντυπα του Σωματείου Ηθοποιών, νευρικές συζητήσεις, άτομα που είχαν να ιδωθούν από το ανέβασμα εκείνης της βαρετής παραγωγής του *Ο παγοπώλης έρχεται*, το 2004, την εκλογή ενός εκπροσώπου για το σωματείο, ομιλίες από τον διευθυντή παραγωγής για τον επαγγελματισμό που πρέπει να επιδεικνύουν όλοι και για τα πιθανά ατυχήματα επί σκηνής.

Εκείνο το πρωί ήταν διαφορετικό επειδή υπήρχε τόσος πολύς κόσμος. Τριάντα εννέα ηθοποιοί και άλλοι είκοσι πέντε σκηνογράφοι, βοηθοί και παραγωγοί. Ο σταρ της παράστασης βρισκόταν ήδη εκεί, όταν μπήκα. Κάπως έτσι καταλαβαίνεις πως έχεις αργήσει: όταν ένας σταρ του σινεμά σαν τον Βέρτζιλ Σμιθ έχει φτάσει πριν από εσένα. Προς τιμήν του, είχε φέρει τέσσερα σενάρια, όλα από διαφορετικές εκδοχές του έργου – και το έργο ήταν διαολεμένα μεγάλο, επομένως περιτριγυριζόταν από ντάνες χαρτιών. Μια πελώρια λευκή γενειάδα, την οποία λογικά είχε αφήσει να μακρύνει επί έναν ολόκληρο χρόνο, κάλυπτε το πρόσωπό του. Έμοιαζε με τον Όρσον Ουέλς ή, καλύτερα, με τον Φάλσταφ, που ήταν και η πρόθεσή του. Ο Βέρτζιλ σηκώθηκε μόλις με αντίκρισε και πλησίασε το τραπέζι δίπλα στο οποίο στεκόμουν. Με αγκάλιασε σφιχτά, σαν μπαμπάς αρκούδος. Το ξέρω πως είχε καλές προθέσεις, αλλά ένιωσα ντροπή, σαν να μου έδειχνε οίκτο. Είχα τόσο έντονο πονοκέφαλο και ζάλη που θα μπορούσα κάλλιστα να βάλω τα κλάματα στην αγκαλιά του ή να του χώσω μπουνιά στο πρόσωπο. Ήταν πιθανότατα ο μόνος μεγάλος Αμερικανός αστέρας του κινηματογράφου που παράλληλα ήταν και παγκοσμίως καταξιωμένος θεατρικός ηθοποιός. Ήταν ό,τι ήθελα να γίνω από τότε που θυμόμουν τον εαυτό μου. Στην Αγγλία μπορεί αυτό να είναι συνηθισμένο, αλλά στην Αμερική, μετά τον Βέρτζιλ Σμιθ έσπασε το καλούπι. Ήταν υπότροφος του προγράμματος Ρόουντς, απόφοιτος της Δραματικής Σχολής του Γέιλ και κέρδισε το πρώτο του βραβείο Όσκαρ υποδυόμενος τον γκάγκστερ στην κατά πολλούς καλύτερη αμερικανική ταινία μετά τον *Πολίτη Κέιν*. Είχε κερδίσει το βραβείο Τόνι τρεις φορές, μία για τον ρόλο του Μάκβεθ και άλλες δύο για ερμηνείες σε πρωτότυπα έργα. Δεν είχαμε συναντηθεί στο παρελθόν, αλλά, αφού εγώ ήμουν διάσημος και εκείνος υπερ-διάσημος, φαντάζομαι πως σκέφτηκε ότι θα ήταν πρέπον να με αγκαλιάσει θερμά.

«Αλήθεια είναι;» με ρώτησε με τα μεγάλα, υγρά και οσκαρικά του μάτια.

«Ποιο;» τον ρώτησα.

«Αυτό που διάβασα στις εφημερίδες».

«Εξαρτάται τι διάβασες».

«Ξέρεις». Κόμπιασε και χαμογέλασε. Τον είχα δει να παίρνει την ίδια έκφραση σε εκατοντάδες ταινίες. «Διάβασα πως κεράτωσες τη γυναίκα σου και τώρα εκείνη θέλει διαζύγιο».

«Ναι, αυτό είναι πάνω κάτω το ζουμί της ιστορίας», είπα και τον άφησα σύξυλο. Δεν είχα όρεξη να κάνω μια τέτοια συζήτηση.

Έπειτα, κάθισα στη θέση μου, έβγαλα το σενάριο και προσπάθησα να φαίνομαι αρκετά νευρικός για την ανάγνωση που θα άρχιζε σε λίγο. Υπήρχαν πάρα πολλά πράγματα στη ζωή μου για τα οποία θα ήταν λογικό να είμαι νευρικός και αυτό ήταν το λιγότερο σημαντικό απ' όλα.

Η περασμένη νύχτα ήταν χειρότερη απ' όσο περίμενα. Άφησα το ξενοδοχείο και πήγα σπίτι για να δω τα παιδιά και να μιλήσω στη γυναίκα μου. Δεν κατέβηκε να με χαιρετήσει, αλλά μπορούσα να την ακούσω να βαδίζει στον πάνω όροφο. Είπε στην νταντά να με ενημερώσει πως μπορούσα να πάω με τα παιδιά για φαγητό κι έπειτα να τα βάλω για ύπνο. Θα με συναντούσε στις δέκα, στο μπαρ απέναντι. Πήγα τα παιδιά στο πάρκο. Περάσαμε πολύ όμορφα. Κάθισα στην αμμοδόχο μαζί τους, στο πάρκο της Γιούνιον Σκουέαρ, παίξαμε με την άμμο και είδαμε μαζί το ηλιοβασίλεμα.

«Σκοτεινιάζει πάλι!» φώναξε ο τρίχρονος γιος μου, δείχνοντας τον ήλιο που χανόταν πίσω από τα κτίρια, καθώς η τελευταία χρυσή του αχτίδα έπεφτε στα πρόσωπά μας.

«Κάθε μέρα σκοτεινιάζει, χαζέ», του είπε η κόρη μου.

«Ναι, αλλά σκοτεινιάζει *πάλι*!» είπε εκείνος, αρπάζοντάς με από το πουκάμισο και κοιτάζοντάς με κατάματα, κολλώντας το πρόσωπό του πάνω στο δικό μου.

«Το ξέρω, φιλαράκο. Κάθε μέρα αυτή η δουλειά γίνεται».

«Όχι, δεν γίνεται. Δεν έγινε το πρωί», είπε.

«Ο ήλιος δύει *το βράδυ*», απάντησε η κόρη μου.

«Είναι θαύμα», είπε εκείνος.

«Όχι», τον διόρθωσε η κόρη μου, «θαύμα είναι όταν ανατέλλει».

«Εμένα μου αρέσει όταν δύει», είπε εκείνος.

Η αγάπη μου για αυτά τα δύο νεούδια ήταν πηγαία, απλή και ατέλειωτη, όπως η αγάπη για το νερό, τα αστέρια, το φως, την ανάσα ή το φαγητό. Για μένα, ο γάμος μπορεί να ήταν ένα ατύχημα, αλλά η πατρότητα ήταν μια αυθόρμητη και ευχάριστη κατάσταση. Μπορούσα να κάνω με χαρά τα πάντα. Να τους φτιάχνω σάντουιτς με μαρμελάδα και φυστικοβούτυρο, να χρωματίζουμε με νερομπογιές, να ακούμε Γούντι Γκάθρι και Ελίζαμπεθ Κότεν, να παίζουμε εικοσιένα, να παίζουμε μπάλα ή ρακέτες, να τους φοράω τα παπούτσια, να τους πηγαίνω σε κυνήγια θησαυρού, να πλατσουρίζουμε στις νερολακκούβες, να τραγουδάμε, να φτιάχνουμε σαΐτες. Όταν εκπλήρωνα τις υποχρεώσεις μου απέναντί τους, ένιωθα πως χόρταινα περισσότερο απ' όσο με χόρταινε ο ύπνος.

Αφού έβαλα τα παιδιά για ύπνο, τους διάβασα παραμύθια και τα χάιδεψα στην πλάτη, πήγα στο απέναντι μπαρ και περίμενα τη γυναίκα μου. Η Μαίρη δεν εμφανίστηκε και κάθισα εκεί μόνος μου για τρεις ώρες, περιμένοντάς την, κατεβάζοντας ποτήρια ουίσκι ώσπου έγινα στουπί και νευρίασα που με έστησε. Δεν νομίζω πως ήταν εξαιτίας του αλκοόλ, αλλά του μπαγιάτικου γκασπάτσο που έφαγα. Όπως και να είχε, η πρώτη νύχτα μετά την επιστροφή μου στη Νέα Υόρκη ολοκληρώθηκε με εμετούς, κλάματα και λυγμούς, αγκαλιά με τη λεκάνη της τουαλέτας στο ξενοδοχείο. Τελικά, ήμουν στο λάθος μπαρ. Η Μαίρη με περίμενε στο έτερο μπαρ της γειτονιάς. Το παράξενο ήταν πως κανείς μας δεν αναζήτησε τον άλλον στο τηλέφωνο.

Σκοτείνιαζε, όντως.

ΕΝΑΣ ΜΥΩΔΗΣ ΑΝΤΡΑΣ που πλησίαζε τα πενήντα κάθισε δίπλα μου. Τον έλεγαν Εζέκιελ. Φορούσε ένα πλεκτό σκουφί τύπου Τζαμάικα, πέντε ή έξι χρυσά βραχιόλια και ένα λαδί μπουφάν του Αμερικανικού Στρατού. Τα πάντα πάνω του μαρτυρούσαν μια αρρενωπή νεότητα. Αφιερώσαμε με το υπόλοιπο καστ ένα δίωρο στις απαραίτητες ενημερώσεις από το Σωματείο Ηθοποιών, οι οποίες είναι απαραίτητο να γίνουν προτού αρχίσει η οποιαδήποτε παραγωγή. Οι λάμπες φθορισμού πάνω από τα κεφάλια μας βούιζαν τόσο πολύ, που ένιωθες την ανάγκη να δολοφονήσεις κάποιον. Η συζήτηση περί συμβολαίων ήταν απίστευτα βαρετή. Πόσες εβδομάδες πρέπει να δουλέψεις ώστε να σε καλύπτει το ταμείο. Ο εκπρόσωπος του σωματείου είπε τα δικά του σχετικά με την αποζημίωση του προσωπικού και το μέλλον του συνδικάτου. Αυτοί οι τύποι είναι συνήθως άνεργοι ηθοποιοί που αντιμετωπίζουν την κάθε τους ομιλία σαν ακρόαση. Έπειτα, το καστ έκανε ένα διάλειμμα δεκαπέντε λεπτών προτού αρχίσει και επίσημα η πρόβα. Το τελευταίο που ήθελα ήταν να μείνω μόνος, έστω και για λίγο.

Πήρα το ασανσέρ και κατέβηκα είκοσι εφτά ορόφους. Βγήκα στην Τεσσαρακοστή Δεύτερη Οδό και στάθηκα στο κέντρο της Τάιμς Σκουέαρ για να καπνίσω. Σμήνη ανθρώπων με προσπερνούσαν, έπεφταν πάνω μου, με σκουντούσαν με τις τσάντες τους, καθώς προχωρούσαν βιαστικά για την επόμενη τουριστική ατραξιόν. Να πάνε στο Μουσείο Κέρινων Ομοιωμάτων, στο κατάστημα της Ντίσνεϊ – όλα ήταν κοντά. Κάποτε, ο γιος μου με είχε ρωτήσει: «Στο μουσείο υπάρχουν δύο κέρινα ομοιώματα της μαμάς και κανένα δικό σου. Γιατί;».

Άναψα το τσιγάρο. Κι άλλα μέλη του θιάσου είχαν έρθει κοντά για να καπνίσουν ή να αγοράσουν ένα κομμάτι πίτσα, αλλά δεν ήθελα να τους μιλήσω.

Πριν από δυο μέρες βρισκόμουν στο Κέιπ Τάουν για τα γυρί-

σματα μιας ταινίας. Τα γυρίσματα αυτά ήταν σημαντική εμπειρία που μου άνοιξε τα μάτια. Είδα νοτιοαφρικανικές κωμοπόλεις βυθισμένες στη φτώχεια: είδα ένα εννιάχρονο αγόρι να κρέμεται από καλώδια ρεύματος στην άκρη ενός δρόμου, για να κλέψει ρεύμα για το σπίτι του. Είδα ένα κοριτσάκι να μοιράζεται το παγωτό του με τα τρία αδέρφια του, παρόλο που φαίνονταν λες και είχαν να φάνε έναν μήνα. Πήγα για σαφάρι και κοίταξα ένα λιοντάρι στα μάτια από απόσταση ενός μέτρου. Είδα μια λεοπάρδαλη να τρώει ένα ιμπάλα και να κουβαλάει το κουφάρι του κάτω από ένα δέντρο για να φάνε και τα μικρά της, ενώ ύαινες προσπαθούσαν να της το κλέψουν. Πέρασα τέσσερις μέρες στη θάλασσα χαζεύοντας αγριοπιγκουίνους, φάλαινες και δελφίνια. Είδα το κελί όπου ο Νέλσον Μαντέλα πέρασε δεκαοκτώ από τα συνολικά είκοσι εφτά χρόνια που έμεινε φυλακισμένος και μεταμόρφωσε αθόρυβα ένα ολόκληρο έθνος. Παρ' όλα αυτά, το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ ήταν η κατάρρευση του γάμου μου.

Η Μαίρη κι εγώ είχαμε γνωριστεί πριν από έξι χρόνια, έπειτα από μια συναυλία της, στη διάρκεια της χειρότερης χιονοθύελλας που θυμάμαι. Όπως την έβλεπα να χορεύει και να τραγουδάει, μαγεύτηκα από την ιδέα και μόνο πως κάποια της γενιάς μου μπορούσε να έχει τόσο μεγάλη αυτοπεποίθηση. Η λάμψη της ζέσταινε ολόκληρο το Irving Plaza. Η παρουσία της πάνω στη σκηνή ήταν σαρωτική, σε έκαιγε. Στο καμαρίνι συνέβαινε το ίδιο. Ανταλλάξαμε χειραψία. Ήταν ιδρωμένη έπειτα από την παράστασή της. Η έλξη ανάμεσά μας ήταν ακαριαία και αμήχανη. Ήταν οι μέρες έπειτα από την πρεμιέρα της πρώτης μου σημαντικής ταινίας. Εκείνη με συνεχάρη για την ταινία, εγώ επαίνεσα το τελευταίο της άλμπουμ. Αντιλαμβανόταν τι μου συνέβαινε. Ήμασταν και οι δύο παγιδευμένοι στον κυκεώνα της φήμης και νιώθαμε κατανόηση ο ένας για τον άλλον. Η σύνδεση ανάμεσά μας ήταν αυθόρμητη και αναπόφευκτη, όπως η βαρύτητα. Ήμουν ευ-

γνώμων που είχα μια φίλη. Έπειτα από ώρες συζήτησης, κοίταξα γύρω μου και διαπίστωσα πως είχαμε μείνει μόνοι στα καμαρίνια. Τα παιδιά από το συγκρότημα και ο μάνατζερ την περίμεναν στο πούλμαν. Ανταλλάξαμε χειραψία και καταβάλαμε μεγάλη προσπάθεια για να μην πετάξουμε από πάνω μας τα ρούχα και να πηδηχτούμε πάνω στα τραπέζια, ανάμεσα σε σνακ και μπίρες. Ένιωθα ότι μπορούσα ήδη να μυρίσω τα παιδιά μας. Γύρισα στο διαμέρισμά μου στο Ιστ Βίλατζ και κοίταξα έξω από το παράθυρο. Υπό το φως των φανοστατών μπορούσα να διακρίνω το χιόνι που έπεφτε. Προσευχήθηκα:

Όποιος και αν είσαι Εσύ που έφτιαξες αυτή τη γυναίκα,
Σε λατρεύω.
Αφιερώνω τη ζωή μου σε Εσένα. Σε ικετεύω, Κύριε Δημιουργέ,
Κάνε να γίνω σύζυγος αυτής της γυναίκας. Θα φροντίσω το δημιούργημά Σου.
Θα λατρεύω ακόμη και τα βήματά της.

Ο ουρανός ξεφόρτωνε ό,τι χιόνι κουβαλούσε μέσα του.

«Ε, ΦΙΛΑΡΑΚΟ, ΕΣΥ ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ο τύπος που έπαιζε σ' εκείνη την ταινία;» Ένας σπυριάρης νεαρός με πλησίασε. Έπειτα, φώναξε τους φίλους του μέσα στον πανικό που επικρατούσε στην Τάιμς Σκουέαρ.

«Μπα, λάθος κάνεις. Για άλλον θα με πέρασες».

«Ναι, ναι, εσύ είσαι. Έλα, ρε φίλε, έλα να βγάλουμε μια φωτογραφία». Φορούσε μια αθλητική φόρμα σε χρώμα ανοιχτό κόκκινο, μάρκας Adidas, και η συμπεριφορά του ήταν τόσο επιθετική που σε τάραζε.

«Δεν θες να βγάλουμε φωτογραφία», απάντησα, προσπαθώντας να απομακρυνθώ και να χαθώ μέσα στο σμήνος των ανθρώπων που προχωρούσε γύρω μας.

«Ναι, θέλω», είπε λιτά και έβγαλε το κινητό του, ενώ εξακολουθούσε να κάνει νόημα στους φίλους του να πλησιάσουν.

«Ούτε καν ξέρεις πώς με λένε», είπα.

«Έπαιζες σ' εκείνη την ταινία, μωρέ», είπε με ενθουσιασμό. «Σε ξέρω».

«Ναι, ωραία, αλλά, ξέρεις, δεν μου αρέσει να με βγάζουν φωτογραφίες, εντάξει; Με κάνει να νιώθω πως είμαι κλόουν σε τσίρκο, αν με πιάνεις», του είπα και προσπάθησα να τον αποφύγω.

«Μη γίνεσαι μαλάκας, αδερφέ». Με άρπαξε από τον ώμο και με γύρισε από την άλλη πλευρά. «Είναι το λιγότερο που μπορείς να κάνεις για τους φαν σου».

«Ναι, αλλά ξέρεις…» είπα και προσπάθησα ξανά να απομακρυνθώ.

«Άσε μας να σε βγάλουμε μία φωτογραφία, ρε», είπε ο πιο μεγαλόσωμος και μπρατσαράς φίλος του που είχε πλησιάσει.

«Ήσουν τέλειος σε εκείνη την ταινία, μαν μου. "*Ε, Τζάκι*, δώσ' μου ένα φιλάαααακι!"» Ένα ακόμη φιλαράκι του πλησίασε και μιμήθηκε έναν από τους ρόλους μου σε μια από τις λιγότερο αγαπημένες μου ταινίες. Υπάρχει μια σχέση ανάμεσα στην ποιότητα της ταινίας και στο ύψος της αμοιβής. Όσο πιο ανόητη είναι η ταινία, τόσο περισσότερο σε πληρώνουν. Ο συγκεκριμένος ρόλος μου ήταν και ο πιο καλοπληρωμένος.

«Λοιπόν, παίδες, σας ευχαριστώ», είπα και τους έδωσα το χέρι μου. «Το εκτιμώ και χάρηκα που σας είδα. Απλώς δεν θέλω να υπάρχει μια κωλοφωτογραφία μου για πάντα στο ίντερνετ, με πιάνετε;» είπα και χαμογέλασα.

Με κοίταζαν σαν χάνοι.

«Αλλά σας ευχαριστώ όπως και να ’χει», συνέχισα.

Ο τύπος με την κόκκινη φόρμα, οι δύο φίλοι και οι δύο φιλενάδες τους όμως δεν έπαιρναν από λόγια. Ήρθαν και τύλιξαν τα χέρια τους γύρω μου. Ένας τύπος μεγαλύτερος σε ηλικία έβγαλε το κινητό του για να τραβήξει φωτογραφία.

Το ομολογώ, όταν ήμουν μικρός φανταζόμουν πως έδινα αυτόγραφα ή πως έβγαινα φωτογραφία με αγνώστους. Φανταζόμουν πως ο κόσμος θα με θαύμαζε. Δεν μπορούσα να φανταστώ ότι θα λάμβανα ποτέ μηνύματα μίσους.

Ο τύπος με την κόκκινη φόρμα μου ψιθύρισε στο αυτί: «Ρε φίλε, είσαι τελείως μαλάκας». Με το χέρι περασμένο πάνω από τους ώμους μου, όπως βγαίναμε φωτογραφία, συνέχισε: «Κανονικά θα έπρεπε να είσαι ευγνώμων. Χαμογέλα, ρε μαλάκα».

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΣΑΝΣΕΡ, καθώς ανέβαινα για την πρόβα, έγειρα στο τοίχωμα της καμπίνας και έβαλα τα κλάματα. Συνήθως, κάθε φορά που έκλαιγα, ένιωθα καλύτερα μετά, αλλά τις τελευταίες μέρες δεν μπορούσα να σταματήσω τα κλάματα και έπειτα τίποτα δεν φαινόταν να αλλάζει. Μόλις συνήλθα κάπως και σκούπισα τα μάτια μου, οι πόρτες του ασανσέρ άνοιξαν και με κυρίευσε άγχος που άργησα. Θα απογοήτευα τον σκηνοθέτη μου. Τον φαντάστηκα να με γελοιοποιεί, να χρησιμοποιεί την αργοπορία μου για να παραδειγματίσει τους υπόλοιπους ηθοποιούς. Κάποια στιγμή τις τελευταίες μέρες, ξέχασα εντελώς πως ήμουν ένας ενήλικος άντρας τριάντα δύο χρονών.

Όταν έφτασα στον εικοστό έβδομο όροφο, όλοι χαζολογούσαν πίνοντας καφέ. Κανείς δεν είχε παρατηρήσει την αργοπορία μου. Ένα χέρι με άγγιξε απαλά στον ώμο. Γύρισα.

«Θα παίξω τη γυναίκα σου». Μια εντυπωσιακή νεαρή γυναίκα με κοιτούσε. Τα κόκκινα μαλλιά της ήταν ιδιαίτερα φροντισμένα.

Το σχεδόν διάφανο δέρμα της, τα ακριβά ρούχα και τα ανοιχτά πράσινα μάτια της ήταν τόσο μεθυστικά, που έμοιαζε λες και είχε ξεπηδήσει από κάποιον αναγεννησιακό πίνακα. Ακόμη και το άρωμά της ήταν αριστοκρατικό. *Αυτή είναι, λοιπόν, η Λαίδη Πέρσι*, σκέφτηκα. *Πρέπει να μείνω μακριά της, ο κόσμος να χαλάσει.*

«Ποιος σε εγκατέλειψε;» με ρώτησε με θερμή, θεατρική φωνή.

«Τι εννοείς;»

«Η μητέρα ή ο πατέρας σου; Δεν έχω συναντήσει καλό ηθοποιό που να μην τον εγκατέλειψε κάποιος από τους γονείς του». Μου ’κλεισε το μάτι και απομακρύνθηκε. Προσπάθησα να μην την ακολουθήσω με το βλέμμα.

Έκανα αμήχανα μεταβολή και προχώρησα μέχρι το τραπέζι του καλωσορίσματος για να βάλω ακόμα ένα ποτήρι καφέ. Στάθηκα δίπλα στον Εζέκιελ.

«Τι γίνεται;» ρώτησα.

«Η ντίβα μας παραπονιέται», είπε, αναφερόμενος στον Φάλσταφ μας. Όλο το πρωί, ο «σταρ» μας ξεφύλλιζε διάφορες εκδοχές του σεναρίου, διαφωνώντας με τον σκηνοθέτη για επιμέρους σεναριακές διαφορές.

«Ελπίζω να είναι τόσο καλός όσο λένε», είπε ο Εζέκιελ αναστενάζοντας.

Κατένευσα.

«Πήρες βουτήματα;» με ρώτησε.

«Μπα, δεν πεινάω», είπα προσπαθώντας να τον κρατήσω σε απόσταση.

«Πώς είσαι;» με ρώτησε με πιο σοβαρό τόνο.

«Ζω», μουρμούρισα πίνοντας τον καφέ μου.

«Πετσί και κόκαλο είσαι». Μου χαμογέλασε. «Μην ξεχνάς να τρως πού και πού».

Ακολούθησε μια παρατεταμένη σιωπή καθώς στεκόμασταν και κοιτούσαμε το υπόλοιπο καστ να χαζολογάει. Ο Εζέκιελ με

περιεργαζόταν. Εντέλει, έσκυψε προς το μέρος μου και ψιθύρισε συνωμοτικά: «Ήταν ξυρισμένο το μουνί της;».

Τον κοίταξα, παρατηρώντας προσεκτικά τα ζεστά, χαμογελαστά καστανά του μάτια. «Ναι», κατένευσα.

«Ω, που να πάρει», έκρωξε θρηνητικά. «Όλες ξυρίζονται την σήμερον ημέραν».

Έγνεψε έκπληκτος. «Κρίμα, αλήθεια… Όταν ήμουν μικρότερος, θυμάμαι που όλες τους είχαν έναν θάμνο να, με το συμπάθειο. Τα κορίτσια σήμερα μεγαλώνουν βλέποντας πορνό. Βρίζουν ακατάπαυστα και στέλνουν αισχρά μηνύματα που θα έκαναν ακόμα κι έναν λιμενεργάτη να κοκκινίσει. Είχε και τατουάζ;»

«Ναι», ένευσα καταφατικά, καθώς την έφερνα ξανά στη μνήμη μου.

«Φυσικά και είχε», γκρίνιαξε. «Λοιπόν, θα είμαι από τους πρώτους που θα σ' το πουν, αλλά καλά έκανες».

Η ΣΧΕΣΗ ΜΟΥ ΜΕ ΤΗ ΝΕΑΡΗ ερωμένη μου ήταν υπέροχη σαν βόλτα με αερόστατο, σαν τον ήχο του νερού που κυλάει, σαν το άρωμα της κερασιάς – σαν όλα αυτά τα απλά, πανάρχαια κλισέ. Λίγο αφότου γνωρίστηκα με εκείνη τη νεαρή Νοτιοαφρικάνα σε ένα κλαμπ του Κέιπ Τάουν, ήξερα ακριβώς τι ήθελα να κάνω. Και μη νομίζετε πως δεν συνειδητοποίησα ότι κάθε δευτερόλεπτο αυτής της απαίσιας ιστορίας απιστίας ήταν μια αποκρουστικά ανήθικη πράξη. Καταλαβαίνω πως δεν υπάρχει τρόπος να ωραιοποιήσω την απιστία μου, αλλά έτσι ένιωθα τότε. Αισθανόμουν λες και πρωταγωνιστούσα σε κάποιο μυθιστόρημα του Τολστόι – ήταν μια μεγαλειώδης, σαρωτική, επική ιστορία. Ήταν σαν χρονομηχανή. Με έκανε να ξανανιώσω. Ήμουν αινιγματικός πάλι. Μύριζα όμορφα. Η ζωή ήταν πολύχρωμη, επικίνδυνη, ανεξερεύνητη και άναβα τα τσιγάρα με τρόπο που με έκανε να φαίνομαι κουλ. Αυτή

η νεαρή μού έδωσε ξανά ζωή και το γούσταρε. Θέλω να είμαι ξεκάθαρος: ήμουν πραγματικά ευγνώμων. Ο πατέρας της ήταν μέλος του κόμματος ANC και ιδιοκτήτης ενός τοπικού, ανεξάρτητου βιβλιοπωλείου, το οποίο διαχειριζόταν η κόρη. Μαζί εξέδιδαν ένα λογοτεχνικό περιοδικό και οργάνωναν διάφορες πολιτικές συγκεντρώσεις. Δεν μάσαγε. Η μεγάλη της αδερφή ήταν εννέα μηνών έγκυος, ετοιμόγεννη. Συνέχεια τσέκαρε το κινητό της. Περίμενε πώς και πώς να γίνει θεία. Της ζήτησα να χορέψουμε, άκουγα την ανάσα της, περνούσα τον χρόνο μου μετρώντας τα δευτερόλεπτα μέχρι την επόμενη στιγμή που θα τη φιλούσα. Σαν έφηβος που του σηκωνόταν σε ένα σχολικό πάρτι, την τραβούσα κοντά μου για να μη γίνω ρεζίλι. Εκείνη με κοίταζε με τα υγρά καστανά της μάτια και ήξερε. Την ένιωθα να τρίβεται πάνω μου.

«Δεν είσαι παντρεμένος;» με ρώτησε.

Έβγαλα στα μουλωχτά την παρτενέρ μου από την πίσω πόρτα του μπαρ. Δεν είχα καταλάβει πως μας είχαν τραβήξει φωτογραφίες ενώ χορεύαμε, ώσπου τις είδα στο διαδίκτυο. Κατεβήκαμε σε ένα πάρκιγκ από τις σκάλες της εξόδου κινδύνου και, μόλις νιώσαμε πως δεν μας βλέπει κανείς, φιληθήκαμε. Είχα ξεχάσει πώς ήταν να φιλάς. Είχα ξεχάσει πώς ήταν να αγκαλιάζεις κάποια που *ήθελε* να την αγκαλιάσουν. Κάποια που έλιωνε στο άγγιγμά σου. Που ήθελε να χώσεις το χέρι σου κάτω από τη φούστα της. Που ήλπιζε να τη χάιδευες ακόμα περισσότερο. Πιο σκληρά. Κάποια που έβγαζε πνιχτά βογκητά. Είμαι αρκετά έξυπνος για να γνωρίζω πως το να επιδίδεσαι σε τέτοια καμώματα δεν σου προσφέρει μια ζωή αυθεντική, καλύτερη και γεμάτη νόημα. Δηλαδή, φαντάζομαι πως το γνωρίζω. Ίσως και να το γνωρίζω. Ή θα ήταν πιο ακριβές να πω ότι έτσι πίστευα, αλλά εκείνη τη στιγμή θα προτιμούσα να πεθάνω –θα προτιμούσα να μου τινάξουν τα μυαλά στον αέρα με μια σφαίρα και το αίμα μου να κυλήσει στην άσφαλτο– παρά να αφήσω το χέρι της κοπέλας αυτής. Ένιωθα

πως ήταν όργανο του Θεού. Με οδήγησε μέσα από μια πόρτα. Μια πόρτα που θα έκλεινε απότομα πίσω μου και θα έβαζε τέλος στη ζωή όπως την ήξερα μέχρι τότε. Θα διέλυε την οικογένειά μου και θα ρήμαζε τη ζωή που έχτιζα χρόνια τώρα. Θα με άφηνε αβοήθητο, με τάσεις αυτοκτονίας, θα προκαλούσε ανεπανόρθωτη ζημιά στη ζωή των παιδιών μου. Ήξερα καλά τι θα συνέβαινε, ωστόσο εξακολουθούσα να ποθώ την κοπέλα σε τέτοιο βαθμό, που είχαν καμφθεί όλες οι αντιστάσεις μου.

«Δεν είσαι παντρεμένος με μια τραγουδίστρια;» με ρώτησε χωρίς περιστροφές.

«Είμαστε σε διάσταση», της απάντησα ανέκφραστα.

«Ναι, αλλά φοράς βέρα».

«Πράγματι», είπα χαμηλόφωνα. «Επειδή η σύμβουλος γάμου μάς συνέστησε να μην το πάμε και πολύ γρήγορα. Οπότε, υποτίθεται πως δεν επιτρέπεται να κοιμηθούμε με άλλους, μόνο να μένουμε χώρια. Εξακολουθώ να ελπίζω πως ο γάμος μας θα σωθεί. Παράλληλα, εύχομαι να πεθάνω σε κάποιο ατύχημα, ώστε να μη ζήσω για να δω την καταιγίδα που έρχεται. Η γυναίκα μου με μισεί. Μου είπε ότι η λέξη "σύζυγος" της θυμίζει μαχαίρι καρφωμένο στην πλάτη της. Έχω δύο παιδιά που αγαπώ περισσότερο από καθετί, και η οικογένεια αυτή είναι το σημαντικότερο πράγμα που προσπάθησα να κάνω – το μοναδικό που είχε σημασία. Υποσχέθηκα στον εαυτό μου πως δεν θα ήμουν τόσο ανόητος και εγωιστής όπως οι γονείς μου… Ξέρω πως θέλω να παραμείνω παντρεμένος, αλλά δεν αγαπώ πια τη γυναίκα μου και φοβάμαι. Και δεν ξέρω τι να κάνω δίχως αγάπη».

Συμφώνησε να με πάει σπίτι με το αυτοκίνητό της.

ΣΤΑΜΑΤΗΣΑΜΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ. Ήλπιζα πως θα αρνηθεί την πρότασή μου και θα με έσωζε από εκείνο που προσπαθούσα να κάνω.